

Sygn. akt I ACa 1926/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Mroczek (spr.)

Sędziowie: SA Przemysław Kurzawa

SO del. Marta Szerel

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. L.

przeciwko (...) W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2014 r., sygn. akt I C 348/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) W. na rzecz M. L. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

IA Ca 1926/14

UZASADNIENIE

Powód M. L. wniósł o zasądzenie od (...) W. odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości wskutek zmiany planu zagospodarowania przestrzennego w wysokości 2.917.915 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu został prawomocnie oddalony.

Na rozprawie w dniu 23 maja 2014 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo, wnosząc, aby ewentualnie zasądzona kwota nie była niższa od kwoty 1.660.968 zł.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 10 października 2014 r. zasądził od (...) W. na rzecz M. L. kwotę 1.050.513 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty; w pozostałym zakresie

oddalił powództwo; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19.496,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; oraz rozliczył wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy ustalił, iż powód M. L. na podstawie umowy z dnia 7 lutego 2007 r., zawartej po przeprowadzeniu przetargu, nabył od Centrum (...) S.A. w likwidacji z siedzibą w W. udział w wysokości (...) w prawie użytkowania wieczystego gruntu położonego w W. przy Al. (...), stanowiącego działkę nr (...) z obrębem(...)o pow. 4.299 m², opisanego w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa, jak też w prawie własności posadowionego tam budynku, za kwotę 6.000.000 zł.

Przedmiotowa nieruchomość nie była objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego od roku 2003, gdy utracił moc poprzedni plan zagospodarowania. Z ustaleń wynika, że przedmiotowa nieruchomość leży na obrzeżu dzielnicy Ś., jest dobrze skomunikowana z centrum miasta, choć jednocześnie narażona na uciążliwości związane z sąsiedztwem arterii komunikacyjnej. Budynek administracyjno-biurowy posadowiony na tym gruncie pochodzi z połowy lat 70. XX w., jest otoczony zielenią, trzykondygnacyjny, z pełnym dostępem do mediów, o pow. zabudowy 1.350 m², pow. użytkowej ok. 3.226 m², w przeciętnym stanie technicznym. Nieruchomość cechowała się średnim potencjałem inwestycyjnym, ograniczoną istniejącą zabudową i założeniami planistycznymi. Nie została wszczęta procedura w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania.

W październiku 2006 r. powstało Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, w którym budynek przy Al. (...) zaliczono do dóbr kultury współczesnej. Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Centrum (...) S.A. w likwidacji w W. oraz M. L. dążyli do zmiany tej kwalifikacji budynku i wykluczenia go ze zbioru obiektów chronionych ujętych w Studium, co nie spotkało się z pozytywną odpowiedzią gminy.

Przed datą uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego z 18 czerwca 2009 r. obejmującego nieruchomość przy Al. (...) jej wartość wynosiła 27.364.122 zł.

Uchwałą z dnia 18 czerwca 2009 r. nr (...) (...). W. uchwaliła plan zagospodarowania przestrzennego P. M., w którym budynek przy Al. (...) został wskazany jako dobro kultury współczesnej, nieruchomość znalazła się natomiast na obszarze oznaczonym jako(...)– tereny usług administracji, gdzie przeznaczenie podstawowe terenu stanowią usługi z zakresu administracji, biur, kultury, wystawiennictwa, turystyki, nauki, zieleni urządzona; przeznaczenie dopuszczalne: usługi z zakresu gastronomii, sportu i rekreacji; zakazuje się lokalizowania funkcji innych niż wyżej wymienione, usług uciążliwych oraz obiektów i urządzeń uciążliwych, których uciążliwość wykracza poza granice lokalizacji; w szczególności zakazuje się lokalizowania obiektów obsługi komunikacji takich, jak: stacje paliw, warsztaty samochodowe, stacje obsługi pojazdów, myjnie; dla których nie ustala się dopuszczalnych poziomów hałasu. Dla obszaru ustalono warunki zagospodarowania w postaci: maksymalnej intensywności zabudowy dla terenu – 1,0; maksymalnej powierzchni zabudowy dla terenu – 35%; maksymalnej liczby kondygnacji – 3; minimalnej powierzchni biologicznie czynnej dla terenu – 30%; geometrii dachów, charakterystyki ogrodzeń, zasad rozmieszczania reklam, szyldów i słupów ogłoszeniowych, itd. Dla budynku określono następujące ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu: zakaz naruszania właściwych dla pierwowzoru: bryły budynku, formy elewacji, otworów okiennych, kształtu stolarki okiennej i jej podziału, kolorystyki elewacji oraz stolarki; zakaz stosowania jaskrawych kolorów na elewacjach budynku; dopuszczenie prac mających na celu przywrócenie pierwotnego wyglądu budynku, remontów i konserwacji; zachowanie istniejącej wartościowej zieleni wysokiej i niskiej; zachowanie istniejącego tarasu wejściowego od strony Al. (...); zakaz lokalizowania parkingów podziemnych pod budynkiem objętym ochroną; dopuszczenie realizacji parkingów podziemnych pod terenem poza obrysem budynku.

Kontrolę nad inwestycjami na nieruchomości objął (...), a jego wytyczne, podyktowane ustaleniami planu miejscowego, znacząco ograniczyły swobodę decyzyjną użytkowników wieczystych gruntu i właścicieli budynku w przedmiocie korzystania z nieruchomości.

M. L. zaskarżył uchwałę z dnia 18 czerwca 2009 r. do sądu administracyjnego, lecz nie uzyskał pozytywnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Wartość nieruchomości przy Al. (...) według jej przeznaczenia wynikającego z planu zagospodarowania przestrzennego na datę 29 grudnia 2010 r. wyniosła 24.789.966 zł.

W dniu 29 grudnia 2010 r. M. L. sprzedał przysługujący mu udział we współużytkowaniu wieczystym gruntu oraz współwłasności budynku na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego za cenę 9.800.000 zł.

W dniu 7 czerwca 2011 r. do (...) (...). W. wpłynął wniosek M. L. o odszkodowanie w wysokości 2.917.915 zł z tytułu obniżenia wartości udziału w prawie współużytkowania wieczystego nieruchomości przy Al. (...) oraz współwłasności budynku.

W Urzędzie (...) W. wszczęto procedurę w przedmiocie wniosku powoda.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych do akt sprawy oraz opinii biegłego sądowego J. S., którą uznał za wyczerpującą, tak jeśli chodzi o przyjętą metodologię, jak i wynik wyceny, zaś stronom nie udało się skutecznie podważyć ustaleń opinii.

Sąd Okręgowy uznał powództwo co do zasady za słuszne. Przytoczył przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w tj. art. 36. ust. 3 zgodnie z którym, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, wartość nieruchomości uległa obniżeniu, a właściciel albo użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość i nie skorzystał z praw, o których mowa w ust. 1 i 2 (odszkodowanie, wykupienie lub zamiana nieruchomości z uwagi na ograniczenia w korzystaniu), może żądać od gminy odszkodowania równego obniżeniu wartości nieruchomości. Wysokość odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustala się na dzień jej sprzedaży - art. 37 ust. 1. Obniżenie wartości nieruchomości stanowi różnicę między wartością nieruchomości określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu obowiązującego po uchwaleniu lub zmianie planu miejscowego, a jej wartością, określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu, obowiązującego przed zmianą tego planu, lub faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości przed jego uchwaleniem.

W myśl art. 37 ust. 9 ustawy wykonanie obowiązku wynikającego z roszczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1-3, powinno nastąpić w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku, chyba że strony postanowią inaczej. W przypadku opóźnienia w wypłacie odszkodowania lub w wykupie nieruchomości właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości przysługują odsetki ustawowe.

Zdaniem Sądu powód wykazał, że w czasie, gdy przysługiwało mu prawo użytkowania wieczystego/własności do nieruchomości przy Al. (...) w W. nastąpiło uchwalenie lub zmiana planu zagospodarowania przestrzennego skutkująca obniżeniem wartości tej nieruchomości. Za niemające znaczenia uznał okoliczności czy i w jakim zakresie powód faktycznie przy sprzedaży swych udziałów osiągnął zysk w rozumieniu arytmetycznym, ponieważ z punktu widzenia ustawy istotna jest jedynie różnica w wartości nieruchomości. Powód nabył udziały w nieruchomości w szczególnych warunkach – w drodze przetargu, będąc jedynym oferentem, od podmiotu w likwidacji, co w pełni uzasadnia wniosek, że uiszczona z tego tytułu cena nie sięgała rzeczywistej wartości nieruchomości. Żaden przepis ustawy nie utożsamia wartości nieruchomości z ceną jej nabycia lub zbycia. Zgodnie z ustawą, gdyby hipotetycznie powód nabył swe udziały za cenę powyżej ich realnej wartości (np. 12 mln zł), a zbył za cenę niższą, lecz odzwierciedlającą ich wartość sprzed uchwalenia planu miejscowego (11 mln zł) to nie mógłby domagać się odszkodowania wyznaczonego według wysokości tej nadmiernej kwoty. Do dnia uchwalenia planu z 2009 r. w majątku powoda znajdowały się udziały w prawach do nieruchomości o wartości 11.167.298 zł (0,4081 z 27.364.122 zł). Po uchwaleniu planu te same udziały warte były 10.116.785 zł, a to z uwagi na znaczne ograniczenie możliwości inwestycyjnych, a także zwiększenie utrudnień w utrzymaniu nieruchomości przez zakaz naruszania niemal wszystkich elementów budynku, co podraża koszty m.in. wymiany stolarki okiennej i niemal wyklucza np. jego ocieplenie.

W ocenie Sądu Okręgowego w sposób oczywisty uchwalenie planu zagospodarowania przestrzennego wpłynęło na wartość nieruchomości powoda, obniżając ją. Uzasadnia to roszczenie o wypłatę odszkodowania, stosownie do art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 2003 roku.

Różnica w wartości udziałów powoda przed uchwaleniem planu zagospodarowania i po jego uchwaleniu wynosiła 1.050.513 zł, przy czym nie ma znaczenia dla sprawy fakt, iż powód, zbywając udziały, nie zdołał wynegocjować za nie ceny równej ich wartości ustalonej przez biegłego sądowego J. S..

W tej sytuacji istnieje podstawa do zasądzenia od (...) W. odszkodowania w ww. kwocie.

W zakresie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 37 ust. 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż strona pozwana otrzymała żądanie wypłaty odszkodowania w wysokości ponad 2 mln zł w dniu 7 czerwca 2011 r. (k. 11-12). Z przepisu art. 37 ust. 9 wynika, iż żądanie to powinno być spełnione w terminie 6 miesięcy, a więc do dnia 7 grudnia 2011 r. Czynności tej strona pozwana nie dokonała, a więc po myśli powołanego wyżej przepisu należało uwzględnić żądanie odsetkowe we wskazanym w wyroku zakresie. Zasądzenie odsetek od daty oznaczonej w pozwie, jeszcze przed złożeniem u pozwanego wniosku o odszkodowanie, nie znajduje oparcia w przepisach.

Roszczenia dalej idące podlegały oddaleniu jak w pkt II sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. obciążając nimi strony w stosunku odpowiadającym stosunkowi, w jakim stanowiska stron podlegały uwzględnieniu. W tym samym stosunku strony obowiązane są ponieść koszty wydatków na wynagrodzenia biegłych sądowych pokryte tymczasowo w toku postępowania ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, o czym Sąd orzekł w pkt IV i V sentencji.

Powyższy wyrok zaskarżył w części tj. w zakresie pkt. I, III, V pozwany, wnosząc o jego zmianę w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości; zmianę pkt III poprzez zasądzenie na rzecz Pozwanego (...) W. od Powoda kwoty 36.921,31 zł. tytułem kosztów procesu; zmianę pkt V poprzez zasądzenie od M. Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie kwoty 185,53 tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz usunięcie pkt II wyroku w związku z treścią pkt I wyroku oraz zmianę numeracji wyroku w ten sposób, że dotychczasowemu pkt III nadanie numeru II, punktowi IV numeru III oraz punktowi V numeru IV, ewentualnie o: uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wraz z zasądzeniem kosztów na rzecz pozwanego.

Wydanemu orzeczeniu pozwany zarzucił naruszenie:

1. art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez przyjęcie, że korzystanie po wejściu w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przedmiotowej nieruchomości w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone;
2. art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez nieuwzględnienie przez Sąd braku przesłanki zaistnienia rzeczywistej szkody po stronie Powoda oraz przez przyjęcie przez Sąd, że wartość nieruchomości uległa obniżeniu;
3. art. 328 § 2 kpc poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu do podnoszonego przez pełnomocnika (...) W. faktu, iż po wejściu w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie nastąpiła zmiana przeznaczenia nieruchomości;
4. art. 328 § 3 kpc poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu do faktu nieuprawdopodobnienia przez Powoda możliwości inwestycyjnych związanych z nieruchomością.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Również ocena prawna roszczenia powoda dokonana przez Sąd Okręgowy jest prawidłowa.

Ocena zasadności apelacji sprowadza się do dokonania prawidłowej interpretacji artykułu 36 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zdaniem skarżącego odpowiedzialność odszkodowawcza gminy powstaje przy łącznym spełnieniu następujących przesłanek: zbycia nieruchomości przez wnioskodawcę albo użytkownika, uchwalenia planu miejscowego bądź jego zmiany, obniżenia wartości nieruchomości, oraz poniesienia przez właściciela lub użytkownika wieczystego rzeczywistej szkody w postaci sprzedaży nieruchomości za niższą cenę. W ocenie skarżącego w tej sprawie nie zostały spełnione dwie ostatnie wyżej wskazane przesłanki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższy pogląd nie może być jednak zaakceptowany, albowiem wynika z błędnej interpretacji przytoczonych wyżej regulacji.

Jak wskazuje się w judykaturze (wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CSK 508/08, nie publ.) przy wspólnej podstawie faktycznej roszczeń określonych w przepisach art. 36 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 u.p.z.p., jaką jest uchwalenie lub zmiana planu miejscowego, różne są dla każdego z tych roszczeń pozostałe przesłanki warunkujące ich powstanie. W przypadku art. 36 ust. 1 i 2 u.p.z.p. stanowią je, będąca następstwem uchwalenia lub zmiany planu miejscowego, niemożność korzystania z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem. Powstanie roszczeń określonych w art. 36 ust. 1 i 2 u.p.z.p. nie jest natomiast zależne od obniżenia wartości nieruchomości, ani też od dokonania jej sprzedaży.

Natomiast w przypadku roszczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 36 ust. 3 u.p.z.p., z jakim mamy do czynienia w tej sprawie, powinny być łącznie spełnione następujące przesłanki - obniżenie wartości nieruchomości w następstwie uchwalenia lub zmiany planu miejscowego oraz zbycie nieruchomości.

Już sama wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że mamy do czynienia z dwoma różnymi roszczeniami, wzajemnie wykluczającymi się. Roszczenia przyznane właścicielowi wyłączają się nawzajem, ale traktowane są równorzędnie. Literalne brzmienie przytoczonych wyżej przepisów wskazuje, że dla analizowanego żądania bez znaczenia jest okoliczność wystąpienia szkody rzeczywistej po stronie powoda, albowiem jest to okoliczność decydująca o zasadności pierwszego z wymienionych roszczeń. Z tej przyczyny rozważania skarżącego odnoszące się do pojęcia szkody rzeczywistej stają się irrelevantne dla przedmiotu procesu, co pozwala uznać dalszą ich ocenę za bezprzedmiotową.

Dodatkowo wskazać można, iż kwestią prawidłowego rozróżnienia roszczeń przewidzianych w art. 36 ust. 1 i ust. 3 zajmował się Sąd Najwyższy, który m.in. w wyroku z dnia 17.12.2008 r. I CSK 191/08 (LEX nr 484726) podkreślił, iż art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. obejmuje roszczenie odszkodowawcze za obniżenie wartości nieruchomości, mieszczące się w pojęciu "rzeczywistej szkody", użytym w tym przepisie, jeżeli do niego doszło z przyczyn określonych w tym przepisie. Przepis ten stanowi kwalifikowaną postać odszkodowania przewidzianego w art. 36 ust. 3, który przyznaje odszkodowanie za samo obniżenie wartości nieruchomości w wyniku uchwalenia lub zmiany takiego planu, niezależnie od tego, czy doprowadziło ono do istotnego ograniczenia możliwości korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub je w ogóle uniemożliwiło. Należy więc uznać, że właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, której wartość obiektywnie uległa obniżeniu na skutek niemożności lub istotnego ograniczenia możliwości korzystania z niej lub jej części w dotychczasowy sposób, w wyniku uchwalenia planu miejscowego, przysługuje od gminy odszkodowanie przewidziane w art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., a więc niezależnie od tego, czy sprzedaje nieruchomość, czy nie. Jeżeli właściciel skorzystał z roszczenia przewidzianego w tym przepisie, nie przysługuje mu już od gminy żadne inne roszczenie na podstawie przepisów omawianej ustawy. Natomiast jeżeli nie skorzystał z możliwości dochodzenia odszkodowania na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 1, a zbywa nieruchomość, przysługuje mu roszczenie odszkodowawcze przewidziane w art. 36 ust. 3 u.p.z.p., niezależnie od tego, czy nastąpiło ograniczenie możliwości korzystania z nieruchomości.

W tym miejscu wskazać należy, iż celem przepisu art. 36 ust. 3 w/w ustawy jest ochrona właściciela albo użytkownika wieczystego nieruchomości przed negatywnymi skutkami zmian planistycznych powodujących obniżenie jej wartości. Przepis wiąże określony w nim skutek z niemożnością uzyskania przez właściciela albo użytkownika wieczystego dodatkowych korzyści w razie zbycia przysługującego im prawa do nieruchomości, której wartość na skutek zmian planistycznych uległa obniżeniu. Oczywistym jest przy tym, że prawo do odszkodowania przysługuje tylko w przypadku nie skorzystania uprzednio z uprawnień określonych w art. 36 ust. 1 i 2 ustawy.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji dokonał prawidłowej oceny prawnej roszczenia odszkodowawczego powoda w oparciu o przepisy art. 36 ust. 3 w/w ustawy. Prawidłowo określił również należne powodowi odszkodowanie wskazując, że podlega ono ustaleniu według cen z daty sprzedaży nieruchomości. Prawidłowo uznał także ten Sąd, iż nastąpiło obniżenie wartości przedmiotowej nieruchomości, co znalazło potwierdzenie w opinii biegłego J. S.. Zgodnie bowiem z treścią art. 37 ust. 1 u.p.z.p. obniżenie wartości nieruchomości stanowi różnicę między wartością nieruchomości określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu obowiązującego po uchwaleniu lub zmianie planu miejscowego a jej wartością, określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu, obowiązującego przed zmianą tego planu, lub faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości przed jego uchwaleniem. A zatem sposób obliczenia odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy wynika wprost z jej zapisów. Tym samym nie mogą odnieść skutku argumenty skarżącego, którego zdaniem porównując cenę nabycia przez powoda udziałów w tej nieruchomości z ceną ich późniejszego zbycia, nie doszło do obniżenia wartości nieruchomości. Takie rozumienie bowiem w sposób jawny kłóci się z literalnym brzmieniem cytowanej wyżej regulacji.

Nie zasadne są również zarzuty naruszenia art. 328 §2 k.p.c., albowiem Sąd I Instancji odniósł się w uzasadnieniu do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie niezbędne elementy, o jakich mowa w w/w przepisie jest wyczerpujące zarówno w części dotyczącej ustaleń faktycznych, jak i rozważań prawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku na podstawie art.385 k.p.c. oraz art 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. i art.391 §1 k.p.c.